

Istentisztelet 2022. augusztus 21-én

## A legdrágább név

**Fohász:** „... dicsérjétek az Úr nevét! Mert csak az ő neve magasztos, fensége a föld és az ég fölé emelkedik.” *Ámen* (Zs 148,13)

**Énekek:** 65,1-2 65,3 229 377,3 468

### Lekció: 1 Mózes 11,1-9 A Bábel tornya

1 Az egész földnek egy nyelve és egyféle beszéde volt. 2 Amikor útnak indultak keletről, Sineár földjén egy völgyre találtak, és ott letelepedtek. 3 Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égessük ki jól! És a téglá lett az építőkövük, a földi szurok pedig a habarcsuk. 4 Azután ezt mondták: Gyertek, **építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet**, hogy el ne széledjünk az egész föld színén! 5 Az Úr pedig leszállt, hogy lássa azt a várost és tornyot, amelyet az emberek építettek. 6 Akkor ezt mondta az Úr: Most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve. De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveznek. 7 Gyerünk, menjünk le, és zavarjuk ott össze a nyelvüket, hogy ne értsék egymás nyelvét! 8 Így szélesztette szét őket onnan az Úr az egész föld színére, és abbahagyták a város építését. 9 Ezért nevezték azt Bábelnek, mert ott zavarta össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan szélesztette szét őket az Úr az egész föld színére.

*„Azután ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén!” (1M 11,4)*

### *Kedves Testvéreim!*

Nagyon örülök annak, hogy bizonyos szempontból ott folytathatom, ahol 2 hete abbahagytam: **Jézus neve oly csodálatos**, nincs drágább az Ő nevéénél, az Övé méltó arra, hogy nevére minden térd meghajoljon és vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Ezzel fejeztük be a Jelenések könyve olvasását – hiszen nyilvánvalóvá lett, hogy csak Jézus neve által lehet belépése a Benne hívőknek a mennybe, azoknak, akiknek neve be van írva a Bárány életkönyvébe.

Ma az **égre törőkről, eget verőkről** van szó. Olyanokról, akik a **saját nevük** dicsőségét keresik. Először is azt látjuk, hogy ez a sok nép – **Nóé utódai**. Azé a Nóéé, aki megmenekült az özönvízből, akivel Isten szövetséget kötött, akit megáldott. És mit tesznek a leszármazottai? Ahelyett, hogy szétszélednének a földön, összefognak, hogy együtt maradjanak. Alapjában nagyszerű lehet az összefogás, de itt ez határozottan **szembeszegülés** Isten akaratával. Miért? Isten tudja, hogy *„gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva”*. Ezek az emberek megmenekültek ugyan elődjükben az özönvíztől – de szívcsere, azaz **belső megújulás nem történt**. Így hát viszik magukkal a bűnös énüket, maradtak **a megújult földön régi szívvel**.

És ami még **rosszabb**, a szándékuk: „Gyertek, építsünk **magunknak várost és tornyot**, amelynek teteje **az égig érjen**; és szerezzünk **magunknak nevet**, hogy el ne széledjünk az egész föld színén!” Mert ez az emberi vágy és akarat: isteni magasságokba érni és nevet szerezni magamnak. Nagy **csapda** ez az ember énjének! Mekkora különbség: **nevet szerezni** (magam szerzem meg magamnak – ÉN), vagy **nevet kapni** (Istentől kapom – Ő)! Az egyik függetlenséget jelent Istentől, a másik pedig kapcsolatot Vele. Az egyik az ember fölfelé törtetését, a másik az Isten lehajolását. A **szerzés** szinte mindig összeköthető a lázadással, a **kapás** pedig a fölülről valónak az elfogadása.

„Szerezzünk magunknak nevet”. **(Hír)nevet** szerezni, fenntartani nagyon nagy **motiváció** sok ember számára – így születnek a mindenféle könyvek is, ahogyan a múltkor is említettük, hogy pl. milyen megtiszteltetés bekerülni a Guinness-rekordok könyvébe. Nevet szerez magának valaki. De vajon minek és meddig? Krónikákban, feljegyzésekben, ha máshova nem, valahova fába, egyébbe vésve vannak nevek – amelyek nem sokkal később már nem jelentenek semmit. Esetleg csak elhalványították Jézus nevét és emberek magasztalását segítették elő. Teremtmény magasztalását a Teremtőjével szemben.

Lehet, hogy ez itt most szerez némi múltó dicsőséget. De az ige szerinti magatartás egészen más: „**Ne nekiünk, Uram, ne nekiünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!**” (Zs 115,1)

**Kedves Testvéreim!** Milyen nagyszerű lenne ennek az igének a jegyében elhárítani **minden** belső szívbeli vágyakozást az elismerésre, méltatásra, dicséretre és dicsőségre – ami olykor még hízélgés, hamiskodás formájában is megkísért! Visszautasítani minden nagyravágyó próbálkozást és lehetőséget. „**Akarom: fontos ne legyek magamnak.**” Ugyanis, ez a vágy ott van az emberi szívben. De hova vezet? Felfuvalkodáshoz! Hamis öntudathoz, egészen az önbálványozásig.

Márpedig látjuk a történetben – ahogyan az Újszövetség fogalmaz – az Úr „**szétszórt**a a szívük szándékában **felfuvalkodottakat**”. (Lk 1,51) Ez történt az építőkkal, akik cselekedetükkel összefogtak a rosszra, Isten ellen lázadtak.

Amiről Nőé utódaival kapcsolatban olvastunk, pont ezt a felfuvalkodást mutatja be: „Gyertek, építsünk **magunknak várost és tornyot**, amelynek teteje **az égig érjen**; és szerezzünk **magunknak nevet**”. Itt bizony nem az Úr **neve** a fontos, végképp nem az Ő akarata, **hanem az önző**, önmagukat megörökítő szándék.

Az **Úr Jézus** azonban nem erre adott példát. Egészen más magatartást élt elénk. A legszebben Pál apostol fogalmazta ezt meg, amikor a filippieknek azt írta: „Az az **indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és**

*engedelmes volt mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (2,5-11)*

*Kedves Testvéreim*, sajnos, láthatjuk, hogy az Úr Jézus példája ellenére a saját dicsőség keresése mennyire jelen van az életünkben – ami mondjuk a világban nem meglepő – de jelen van az egyházban is. Azonban ez nem krisztusi jellemvonás, köszönőviszonyban sincsenek egymással. Ezzel nem Őt magasztaljuk, hanem saját magunkat, és akárminek is nevezzük, valójában a magunk dicsőségét keressük. Nagyon jól ismerte és tudta Pál apostol is ezt a veszélyt, ezért mondja, hogy *„Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája”*. (Gal 1,10) És nem nyitott ajtót másoknak arra, hogy őt dicsérjék, magasztalják, egyedül az Úr Jézus tetszését kereste.

Megrendítően szép példa erre a lelkületre **Nicholas Winton**, egykori prágai tűzsdeügynök, aki a nácik elől legalább 669 zsidó gyermeket mentett ki Csehszlovákiából. Megszervezte, hogy hamis okmányokkal, új identitással utazzanak az Egyesült Királyságba, és ott keresztyén családoknál helyezte el őket. Ezt a nagyon kockázatos embermentő szolgálatot úgy vitte végbe, hogy **soha senkinek nem beszélt róla**, még a feleségének sem. Ő is csak akkor szerzett róla tudomást, amikor 50 évvel később megtalálta egy kofferben az ezzel kapcsolatos iratokat a padláson.

Mert aki szabad volt önmagától, akinek nem a saját neve volt fontos, hanem Isten indítására cselekedett az ő választott népéért, az úgy kezelte a maga – emberi megítélés szerint – hőstettét, ahogyan Jézus mondja: *Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: „Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.”* (Lk 17,10)... **csupán kötelesség volt...** nem jár érte semmi... Bzony, bárcsak minden kötelességünknek eleget tudnánk tenni! De mennyi a mulasztás! Hol van akkor ok a dicsekedésre? Sehol. Különben is, mink van, amit nem úgy kaptunk volna?

Visszatérve az igénkhez, Isten ma azt akarja a szívünkre helyezni, hogy ne a saját nevünk stb. legyen számunkra a fontos – mert az mindig az égre törő, eget verő, Isten hatáskörébe tolaikodó magatartás, ami ítéletet von maga után. Az az egység, amely Ellene fog össze, már ítélet alatt van.

Hogyan marad meg a nevünk? Úgy, hogyha bekerül a Bárány életkönyvébe. Ha a *„szerezzünk”* helyett *„adatik”*. Kegyelemből, méltatlanul, érdemtelenül. Attól a Jézus Krisztustól, aki kegyelemmel lehajolt értünk, és nem szégyell minket, hogy Hozzá tartozunk, nevéről nevezte ssünk. Legyen áldott, hogy efelől biztosít minket. *Ámen*

## Reményik Sándor: Akarom

Akarom: fontos ne legyek magamnak.

A végtelen falban legyek egy téglá,  
Lépcső, min felhalad valaki más,  
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,  
Ám a kalász nem az ő érdeme.

Legyek a szél, mely hordja a magot,  
De szirmát ki nem bontja a virágnak,  
S az emberek, mikor a mezőn járnak,  
A virágban hadd gyönyörködjenek.  
Legyek a kendő, mely könnyet töröl,  
Legyek a csend, mely mindig enyhét ad.

A kéz legyek, mely váltig simogat,  
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.

Legyek a fáradt pillákon az álom.  
Legyek a délibáb, mely megjelen  
És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem,  
Legyek a délibáb a rónaságon

Legyek a vén föld fekete szívéből  
Egy mély sóhajtás fel a magas égig,  
Legyek a drót, min üzenet megy végig  
És cseréljenek ki, ha elszakadtam.

Sok lélek alatt legyek a tutaj,  
Egyszerű, durván összerótt ladik,  
Mit tengerbe visznek mély folyók.

Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,  
Míg le nem teszi a művész a vonót.